

Doma in po svetu

— PREGLED NAJVAŽNEJŠIH DOGODKOV —

Ševardnadze v Washingtonu — ZDA bodo zahtevale zanesljivo verifikacijo vsakega sporazuma o zmanjšanju jedrske oborožitve

WASHINGTON, D.C. — Ta teden se mudi v ZDA sovjetski zunanji minister Edward Ševardnadze. Kot kaže, so ZDA in ZSSR v zadnji fazi pogajanj o pogodbi, po kateri bi obe velešili uničiti misile srednjega dosega v njihovih arzenalih. Predsednik Reagan, ki kljubuje kritikom iz konservativnih vrst, je dejal včeraj, da bodo ZDA zahtevale strogo in zanesljivo verifikacijo glede izpolnjevanja vseh članov morebitnega sporazuma med Združenimi državami in Sovjetsko zvezo o odpravi omenjenih misilov.

Znano je, da v Beli hiši in State Departmentu upajo na možnost srečanja že letos med Reaganom in sovjetskim voditeljem Mihailom S. Gorbačovom. Danes bo predsednik sprejel Ševardnadzeja v Beli hiši, sovjetski zunanji minister pa mu bo izročil osebno pismo iz Gorbačova. Dobro poučeni viri v Beli hiši dvomijo, da bo že mogoče določiti datum za prihod Gorbačova v ZDA, vsi znaki vendar kažejo, da bo do takega obiska končno prišlo.

Pogodba, o kateri se obe strani pogajata, predvideva eliminacijo 572 misilov vrste Pershing 2 in »cruise« misilov iz zahodne Evrope, ZSSR pa bi odstranila okrog 800 misilov z kakimi 1600 jedrskimi bojnimi konicami. Edina še obstoječa ovira je sedaj o procesu verifikiranja, po katerem bi vsaka stran lahko zanesljivo ugotovila, da druga podpisnica res izpolnjuje pogodbo oziroma da je ni kršila.

Danes začetek senatne razprave o potrditvi imenovanja Roberta H. Borka za člana Vrhovnega sodišča — Zadeva zelo sporna

WASHINGTON, D.C. — Danes se bo začel pravosodni odbor zveznega senata ukvarjati s politično zelo spornim vprašanjem o potrditvi 60-letnega Roberta H. Borka za člana Vrhovnega sodišča ZDA. Predsednik Reagan je bil izbral Borka za naslednika sodnika Williama Powella, ki se je upokojil. Bork je sporna osebnost zaradi njegovih izrazito konservativnih gledanj na ključna vprašanja socialne politike. Powell je bil bolj ali manj sredinec, liberalci se pa bojijo, da bi Bork dal večino konservativcem na sodišču. Zato vodijo srdito kampanjo zoper njegovo potrditev. Ker imajo demokrati večino v zveznem senatu, lahko upajo na uspeh. Načelnik pravosodnega odbora je 45-letni sen. Joseph Biden iz Delawarea, liberalec, ki je obenem demokratski predsedniški kandidat. Ako misli Biden na morebitno strankino nominacijo za njenega predsedniškega kandidata prihodnje leto, ne sme pod nobenim pogojem izgubiti podpore liberalističnih struj. Ako bi Biden glasoval za Borka, bi to podporo izgubil, s tem pa tudi vsako možnost za strankino imenovanje.

Ker tudi Borkovi najizrazitejši nasprotniki priznavajo, da je intelektualno izredno zmožen, ga napadajo predvsem zaradi tega, da ne predstavlja večinskega mnenja ameriškega prebivalstva do ključnih socialnih vprašanj. Drugi pa iščejo pomanjkljivosti v Borkovem osebnem značaju in obnašanju v privatnem življenju. Take poskuse je z ogorčenjem kritiziral predsednik Reagan.

Nekatere televizijske družbe bodo neposredno prenašale Borkovo pričevanje pred senatnim odborom. Razprava bo pa trajala nekaj mesecev.

Papež Janez Pavel II. maševal v Phoenixu, danes pride v Los Angeles — Poudarja svetost vsakega človeškega življenja

PHOENIX, Ariz. — Včeraj je papež Janez Pavel II. končal prvo polovico njegovega pastoralnega obiska v ZDA. V tem mestu je obiskal znano bolnišnico sv. Jožefa, maševal pa za okrog 80.000 vernikov v velikem stadionu na univerzi Arizona State. Srečal se je s predstavniki indijanskih plemen. Med drugim je papež priznal, da so nekateri katoliški misijonarji delali napake, misijonarji so pa čestokrat tudi branili interese Indijancev pred španskimi zavojevalci. Izrazil je globoko spoštovanje do izvornih indijanskih običajev in dejal, da jih skuša Cerkev spoštovati v skladu s cerkvenim naukom.

Kakor v prejšnjih izjavah, je tudi v Phoenixu Janez Pavel II. izrazilo poudarjal svetost vsakega človeškega življenja. Splav je nesprejemljiv, je rekel, kot je tudi umetna oz. laboratorijska oploditev. Samo zaradi tega, da je nekaj tehnično izvedljivo, je dejal Janez Pavel II., že ne pomeni, da je moralno sprejemljivo.

Danes gre papež v Los Angeles, kjer je nadškofija največja v ZDA, ker v njej biva 2.650.000 katoličanov. V Los Angelesu in okolici bo Janez Pavel II. ostal dva dni. Maševal bo v velikem stadionu Coliseum, v katerem so bile zadnje poletne olimpijske igre, jutri pa bo imel sestanek z ameriški škofi.

Elizabeth Dole, edina ženska v Reaganovi vladi, zapustila administracijo — Sodelovala bo v mozevi predsedniški kampanji

WASHINGTON, D.C. — Včeraj je Elizabeth Dole, ki je zadnja 4 leta vodila prometno tajništvo v Reaganovi vladi, izjavila, da bo vlado zapustila in se posvečala predsedniški kampanji njenega moža, sen. Roberta Dolea. Dole vodi republikansko manjšino v senatu, poteguje se za strankino imenovanje zoper podpredsednika Georgea Busha in vrsto drugih republikancev. Politični analitiki menijo, da bo Elizabeth Dole velika pridobitev za mozevo kampanjo, ker je zelo privlačna in spretna, njen mož pa kljub nenavadnemu smislu za humor večkrat izgleda preveč resnega značaja za mnoge volivce.

— Kratke vesti —

Washington, D.C. — Reaganova administracija bo predlagala zveznemu kongresu 38-odstotno povišanje premije za Medicare zavarovance. Za tako rekordno povišanje je kot vzrok navedena podražitev zdravnikovih storitev. Ako bo nova Medicare premija prišla v veljavo s 1. januarjem 1988, bo Medicare zavarovanec plačal mesečno \$24.80 namesto sedanjih \$17.90. Ta vsota bo odbita od mesečnih Social Security čekov, kot doslej. Nekateri kongresniki so izrazili ogorčenje nad povišanjem in mu bodo skušali kljubovati.

Dearborn, Mich. — Pogajalci Ford Motor Co. in Unije avtomobilskih delavcev (UAW) še niso dosegli novega sporazuma za nadaljnja tri leta. Stara pogodba je namreč sinoči potekla, zaenkrat pa delavci ne bodo štrajkali. Unija se zanima predvsem za garantiranje že obstoječih delovnih mest, povišanje delavskih plač ni tokrat v ospredju. V Kanadi so pa začeli štrajkati delavci v obratih Chrysler Corp. Ta štrajk bo verjetno imel posledice za Chryslerjeve obrate v ZDA, ki so odvisni od kanadskih podružnic.

Iz Clevelanda in okolice

Sijajen uspeh—

Preteklo soboto zvečer je zbor »Fantje na vasi« praznoval svojo 10-letnico z odlično pripravljenim in izvedenim koncertom v Slov. narodnem domu na St. Clairu. Dvorana je bila zasedena kot redkokdaj zadnja leta, kar iz izpričalo izredne priljubljenosti tega zbora. Vsem »Fantom« iskreno čestitamo, posebno priznanje in zahvalo pa zasluži pevodja Janez Sršen, ki zbor vodi od vsega početka. Zahvalo zaslužijo tudi newyorški rojaki, ki so najeli avtobus, da so lahko prišli na koncert.

Prodaja krofov—

Oltarno društvo pri Sv. Vidu bo imelo prodajo krofov to soboto ob običajnem času v običajnem prostoru. Pridite!

Oltarno društvo pri Mariji Vnebovzeti bo tudi imelo prodajo krofov to soboto. Prodaja se bo pričela ob 11. dop.

Novi grobovi

Joseph Udovich

V petek, 11. septembra, je v Euclid General bolnišnici po kratki bolezni umrl 90 let stari Joseph Udovich, rojen v Novem mestu, Slovenija, mnoga leta živeč na Kewaunee Ave., vdovec po pok. ženi Mary, roj. Barbic, oče Harolda (pok.) in Williama, 3-krat stari oče, 1-krat prastari oče, zaposlen pri USSteel Co. do svoje upokojitve l. 1962, član ADZ št. 8. Pogreb bo iz Želetovega zavoda na E. 152 St. danes dopoldne, s sv. mašo v cerkvi Naše Gospe Pomočnice ob 9.30, od tam na Kalvarijo.

Emma Cumparakis

V soboto, 12. septembra, je po kratki bolezni umrla 86 let stara Emma Cumparakis, rojena Košuta v Trstu, vdova po pok. možu Harryju, mati Sylvie Smith (pok.), 2-krat stara mati, 3-krat prastara mati, sestra Josepha Deera, Marie Speros in Ide Kasuta (vsi že pok.), članica ADZ št. 4. Privatni pogreb je bil v oskrbi Želetovega zavoda. Sv. maša je bila v cerkvi Marije Vnebovzete, k večnemu počitku je bila pokojnica položena na pokopališču Vernih duš.

Josephine Heilinger

V soboto, 12. septembra, je v Euclid General bolnišnici umrla 62 let stara Josephine Heilinger s Trafalgar Rd., rojena Fortuna v Clevelandu, vdova po l. 1967 umrlem možu Franku, mati Patricie, hčerka Johna (pok.) in Antonie Fortuna, sestra Johna, Franka, Stanleyja in Williama, zaposlena pri Fisher Body na Coit Rd. 18 let, do svoje upokojitve l. 1983. Pogreb bo iz Želetovega zavoda na E. 152 St. v četrtki dopoldne ob 10. na pokopališču Vernih duš. Na mrtva-

(Dalje na str. 6)

Pevske vaje—

Pevski zbor Korotan bo pričel s pevske vaje to soboto zvečer ob 7. uri v Slov. narodnem domu na St. Clair Ave. Novi pevci in pevke dobrodošli.

Pričetek pouka—

Slovenska šola pri Mariji Vnebovzeti prične s poukom to soboto. Od devetih do pol desetih dopoldne bo vpisovanje, nato se bo pričel redni pouk v šolskih prostorih.

O obisku papeža v Detroitu—

G. Albert Somrack ima 90 vstopnic za sv. mašo, ki jo bo to soboto popoldne v stadionu »Silverdome« v Pontiacu, Michigan, daroval Janez Pavel II. Za podrobnosti, pokličite g. Somracka na 942-1845.

Kosilo Oltarnega društva—

V nedeljo, 27. septembra, bo letno kosilo Oltarnega društva pri Sv. Vidu. Kosilo bodo delile v šolskem avditoriju med 11.30 in 1.30 pop. Cena kosilu je \$6, za otroke do 12. leta pa \$3. Vstopnice imajo članice, na voljo bodo tudi pri vhodu. Rezervirajte si ta dan za to kosilo! Kosilo se bo tudi lahko vzelo domov.

Tržaški oktet pride—

Že danes obveščamo braice o prihajajočem gostovanju v ZDA in Kanadi znanega Tržaškega okteta. Koncert tu v Clevelandu bo v nedeljo, 11. oktobra, ob 6. zvečer v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave. O koncertu, oktetu, in drugih njegovih nastopih bomo v AD podrobneje poročali. Rezervirajte pa 11. oktober za koncert res visokokvalitetnega okteta iz Trsta in okolice.

Žrebanje—

Očetovski klub pri Sv. Vidu pripravlja žrebanje, ki bo v torek, 6. oktobra, v dvorani pri Sv. Vidu. Za nakup srečk ali za informacijo, kličite dr. Lawrencea Ogrinca (761-7250) ali g. Richarda Taricsko (431-6690).

Slab začetek—

Pretekli petek smo poročali o jugoslovanskem filmskem festivalu v Clevelandu. No, preteklo soboto zvečer je bila premiera, ki se je je udeležilo več rojakov, med njimi dosti članic Progressivnih Slovenk. Pa je bila smola. Film je bil, kot slišamo, navadna pornografija, z obupnimi kletvicami (k sreči v srbohrvaščini), tudi zadržanje nekaterih filmskih osebnosti iz SFRJ je bilo neprimerno.

VREME

Spremenljivo oblačno danes z možnostjo dežja v popoldanskem in večernem času. Najvišja temperatura okoli 78° F.

Ha-Hec-Hi-
Ho-Humor!

Skuhal
ali pogrel
MECAN

Dva dela ali še več

Imam penzijo in še redno delo v tovarni, sedem ur vsak dan. Skrbim, da pride denar notri, žena pa, da gre nazaj v cirkulacijo. Naša bankam ne zaupa preveč.

»Lahko bi si našel še kako stransko delo, kot nekateri drugi, ki jih poznam,« je skoraj boječe omenila.

»Kaj pa sv. Jožef, ki je največje društvo v KSKJ? Tudi to mi vzame precej časa vsak dan.«

»Kako pa, da imaš še vedno čas po ure in ure presedeti pred TV in igrati šah s kompjuterjem? In nikar se ne primerjaj s sv. Jožefom, ki je bil marljiv delavec in karpenter. Saj dobro veš, da že dolgo vrsto let zaman čakam na karpenterja, da bi prišel in popravil tla v kopalnici.«

(Kolikokrat sem to že slišal! In ne samo to, ampak še ducat drugih reči. Pa tudi s sv. Jožefom se nisem nikdar primerjal. Zdi se mi, da odkar je naša slišala v cerkvi evangelij, KDOR IMA UŠESA NAJ POSLUŠA, od takrat nimam več miru. Ker vidi, da imam ušesa, poskrbi, da imam vedno tudi kaj za poslušati.)

»Opažam tudi, da je vedno več angleških izrazov v tisti tvoji pisarji v Domovini. Kaj ko bi zvesti bralci tvoje kuhinje zbrali denar in te poslali v Slovenijo, recimo za 6 mesecev? Tako bi mi spet lahko gledali televizijo ob večerih, ti pa bi se seznanil z današnjo slovenščino.«

Nič nisem odgovoril na to, ampak ideja mi ni dala več miru. Razmišljal sem o njej in vso pretuhtal podolgem in počez, dokler nisem prišel do zaključka, da ni ne pametna, še manj pa praktična. Kajti, kaj pa bi se zgodilo v slučaju, če potem bralci ne bi razumeli tiste slovenščine, kdo pa bi njim plačal pot v Slovenijo in nazaj? Na to naša, seveda, ni pomislila, kajti globoke misli se pri naši hiši še vedno porajajo v moji glavi...

»Danes praznujemo 30. obletnico poroke. Ali me ne boš poljubil?«

»Kaj, že spet? Saj sem te za petindvajseto, ali ne?«

Ko je končno vendarle bil promoviran iz drugega v tretji razred ljudske šole, se mu je od veselega razburjenja tako tresla roka, da se sploh ni mogel razirati.

Neki vaški zdravnik, ki je bil obenem tudi pogrebnik, ni bil nikoli brez dela.

Pismo uredniku lokalnega časopisa: »Sem devet let stara in imam mačko, ki je predebela in bi jo rada dala na dieto. Poleg rednega obroka vsak dan, ujame in požre tuintam tudi kako miško. Rada bi vedela, koliko kalorij ima ena srednje velika miš.«

Kar naenkrat je začel grdo gledati v restavraciji, ker se je spomnil, da bo kmalu treba plačati račun.

»Kako pa si tako hitro vedel, da je popolnoma pijan?«

»Ker je vpil, da se ne boji ne žene, ne tašče...«

— Kako morete trditi, da vam je klobuk prevelik, ko se pa sploh ne vidite!

22. študijski dnevi »DRAGA '87«

SLOVENSKI PARLAMENT »TREH SLOVENIJ«

poročila VINKO LEVSTIK
Gorica, Italija

Zadrega »DRAGE '87«

Še vedno zbiramo vtise vsega tistega bogastva besed, ki so bile izrečene na letošnji »Dragi«. Saj res: Draga — že kar magična beseda! Ker sploh ni Draga, pa vseeno je Draga in nam je draga — ljuba. Vsaj nekaterim. Drugim je spet manj draga, ker se na njej obravnavajo teme, ki jim niso drage in na katere bi zdaj radi kar pozabili.

Nekdaj je »Draga« bila v Dragi, idilični vasi ob Glinščici in potem, čez precej let, tudi ko se je preselila na Opčine, je že zmeraj ostala »Draga«, zlasti pa nam je še zmeraj draga.

Naj bo že zadosti »štrikanja« s tem imenom, še zlasti, ker je bila omenjena zadrega v zvezi z letošnjo »Drago«. Še predno predstavimo avtorje letošnjih predavanj na »Dragi« in na kratko preletimo vsebino vsega izrečenega v dveh sončnih in enem vetrovno - oblačno - deževnem dnevu, povejmo, da se dozdevna zadrega »Drage« kaže na dva načina. Potem, ko je drugi dan študijskih dnevov, predavatelj, mlad slovenski učenjak iz Argentine, govoril o najbolj trpečem slovenskem eksilu, o Slovencih, ki so pred komunističnimi »navadami« pribežali v Argentino, je naslednji dan slovenski dnevnik iz Trsta, oziroma njegov poročevalec iz »Drage«, pisal o tem, kako je predavatelj spravil »Drago« v zadrego s tem, ko je povedal, pred kom in zaradi česa so Slovenci po zmagi revolu-

cije v osrednji Sloveniji, odšli in v preganstvo v novo domovino. Omenjeni dnevnik je pisal, da je predavatelj izražal »ljubezen do slovenstva, ki gori pod zastavo protikomunizma« in »nekega daljnega domobranstva«. Še en citat: »... odločno zagovarjal domobranski prav in očital komunistom najhujše zločine zoper slovenstvo in Slovence. Slovenijo je opisal kot deželo v kleščah komunizma, ki poraja duhovno in tudi drugače slepe ljudi«. V diskusiji, ki je sledila predavanju, naj bi poslušalci predavanja izražali zaradi takega predavateljevega stališča, zadrego, ker da je bilo očitno, da predavatelj »ne pozna slovenskih razmer«.

V zvezi z omenjeno tematiko, je bilo v »Dragi« sicer res čutiti zadrego, pa seveda ne iz razlogov, ki jih je navajal zgoraj omenjeni časopis, pač pa zato, ker je »Draga«, kot najsvobodnejše zbirališče in najsvobodnejša »prižnica« osrednje, zamejske in izseljenke Slovenije, šele letos našla predavatelja, ki je o usodi domobranstva in ravnanju partizanskih zmagovalcev, spregovoril odkrito in odgovorno do slovenstva. Zadrega je bila zaradi tega, ker se celo v osrednji Sloveniji, ki, priznajmo, da jo avtor res čisto najbolje ne pozna, o tragediji domobranstva in pokolu 12 tisoč domobrancev po vojni, že leta in leta precej svobodno govori in piše. Letos je to zadrego odpravila tudi »Draga«.

Obljubljena podpora iz Amerike — Kdo je najmanj svoboden — Zakaj mora Kristus pred pekel — Slovenski snopič

Telegrafsko bi vsebino letošnjih predavanj v »Dragi« lahko strnili v zgoraj navedenih besedah, ki jih zdaj nameravamo na kratko pojasniti in komentirati. Najprej pa bi kazalo predstaviti avtorje in naslove letošnjih nastopov v »Dragi«.

V petek, 4. septembra, se je v sočnem popoldnevu posedlo v parku Finžgarjevega doma na Opčinah skoraj dvesto ljudi s Tržaškega in Goriškega, z osrednje Slovenije, s Koroškega, mnogi pa tudi iz Nemčije, Švice, Kanade, ZDA, Argentine in nepogrešljivi dr. Jurij Koce iz Avstralije, nekdanji poslanec kraljevine Jugoslavije, ki je že krepko zastavil deveto desetletje svojega življenja.

Po protokolarnih besedah predsednika Društva slovenskih izobražencev iz Trsta, Sergeija Pahorja, ki je predstavil vse predavatelje letošnje »Drage«, je prevzel besedo dr. Rudolph M. Susel, čigar originalni priimek Sušel, izhaja s Košanske doline na Primorskem in se je z njim podpisoval njegov oče, predno je odšel v Ameriko 1921. leta. Organizatorji »Drage« so dali njegovemu predavanju naslov »God Bless Slovenia«. Avtorja ni treba posebej predstavljati, saj je zlasti v ZDA zelo znan, ker je urednik Ameriške domovine.

Iz zgoščenega, pragmatično podanega predavanja, v ameriškem stilu, kot je rekel Sergej Pahor, bi bilo potrebno omeniti dve poglobljeni misli, ki sta izstopali. »Sem tretja genera-

cija priseljencev v ZDA,« je dejal dr. Susel, »in jaz sem Američan (!), ne čutim se Slovenca, čutim se Američana, toda zavedam se svojega slovenskega porekla«. Predavatelj je to, da se zaveda svojega porekla, dokazal z izbornim znanjem slovenščine, ki je zaškripalo samo pri naglaševanju posameznih besed.

Povedal je, da se tako kot on počuti večina potomcev slovenskih priseljencev. Potem je navedel podatek, da se je v ZDA, leta 1980, izreklo za Slovence 126.473 ameriških državljanov, ki so včlanjeni v brezštevilnih društvih.

Drug pomemben poudarek njegovega predavanja pa je bil v tem, da Slovenija v Jugoslaviji lahko računa tudi na tiste potomce slovenskih izseljencev, ki se tako kot on že čutijo Američani. Dr. Susel je omenil možnost bližnjih »velikih dogodkov« v osrednji Sloveniji in zatrdil, da bodo v tem primeru vsi, ki v sebi čutijo slovensko poreklo, pri ameriški vladi storili vse, da bodo ZDA, kot velesila, ukrepale tako, kot bo za slovenski narod najbolj prav.

Po predavanju je sledila diskusija, v kateri je zlasti blestel znan slovenski oporečnik, nekdanji politični zapornik, Viktor Blažič. Bistven poudarek njegovega izvajanja je bil v naglasitvi dejstva, kako zahodne države z ZDA na čelu zagovarjajo jugoslovanski centralizem in s tem škodujejo Slovincem, ker ne poznajo Balkana. V tej zvezi se je priporočil predavatelju, naj Slo-

venci v ZDA in povsod po svetu prepričajo zahodne vlade, da je krepitev centralizacije v Jugoslaviji dejansko razbijanje Jugoslavije, ki ga pa (zahodne države seveda) ne marajo, ker jim je všeč taka Jugoslavija (ozemeljsko) kot je in nočejo novih kriznih žarišč.

V soboto, 5. septembra, je nastopil v »Dragi« predavatelj, o katerem je že bila beseda. S predavanjem »S Prešernom pod Južnim križem«, se je predstavil predstavnik novega rodu slovenske politične emigracije, docent na pravni fakulteti univerze v Buenos Airesu, dr. Andrej Fink.

Blestel je kot govornik, kot poznavalec slovenskega jezika in slovenskega slovstva, saj se je močno opiral na Prešerna, Cankarja, Župančiča, pa na Spomenko Hribar in nekatere sodobne pisatelje iz osrednje Slovenije prav tako.

»Zakaj v Argentini Prešeren?« se je vprašal dr. Fink. »V Prešernu se staka vse: klasika in prisrčna ljubezen, iskanje prostosti in čut za ostro kritiko in je zato pravi simbol trpečega slovenstva.« Njegov stavek: »Najhuje je, če človek misli, da je svoboden, pa v resnici ni!«, je zaobjel vso njegovo čustveno izpoved o zasluženi domovini, o trpečem slovenstvu pod Južnim križem. Kajti, kot je dr. Fink poudaril, tudi v Argentini in vsepovsod v emigraciji imamo Slovenci svoj skupni križ.

Omenjene so že bile reakcije na to dr. Finkovo predavanje (dalje na str. 4)

Draga 1987 — Slovenski parlament

(nadaljevanje s str. 3)

v tržaškem dnevniku, ki izhaja v slovenščini in treba je takoj povedati, da je ta dnevnik bolj papeški od papeža, bolj ortodoksno na liniji režima v osrednji Sloveniji, kakor tamkajšnji tisk. Pogojen je seveda s podporo, ki jo dobiva od »uradne Ljubljane«, pa si je vsemu navkljub znani zamejski časnikar in politik upal, v debati po dr. Finkovem predavanju, sklicujoč se cinično celo na italijansko ustavo, izjaviti, da Slovenci v zamejstvu v ničemer niso pogojeni od režima v osrednji Sloveniji. In kot rečeno; ne le, da so »zvezanih rok«, marveč bolj papeški od papeža.

Kajti: Ljubljansko Delo je o dr. Suslovem in dr. Finkovem predavanju pisalo izredno korektno in skoraj nerazumljivo demokratično in strpno ter poudarilo, da je dr. Fink sicer ponovno izrazil svojo protisocialistično naravnost, ni pa z njim polemiziralo, kaj šele, da bi v zvezi s tem omenjalo kakšno zadrego »Drage«. Edino netočnost Delovega članka je zaslediti v tem, da dr. Finku blago očita protisocializem, kar pa predavatelj ni omenil niti z besedico, je pa odločno povedal, da je proti komunizmu, česar Delo ni napisalo. Skratka, uradni režimski dnevnik iz Ljubljane zavzema do dr. Finka veliko večjo tolerantnost, kot domnevno iz Ljubljane nepogojeni tržaški dnevnik. Lepa nepogojenost zamejskih Slovencev!!!

Ali pa: Drugi časnikar istega dnevnika iz Trsta, ki se je celo oglašil k razpravi po dr. Finkovem predavanju, je očital predavatelju, da bi končno že lahko pustil pri miru domobrance, češ, pozabimo že en-

krat! Ljubljansko Delo pa se ob ta del predavanja ni spotalnilo.

In nazadnje: Vse to je v stilu »zadrede« v »Dragi«: V Ljubljani je tednik Mladina že lani poleti objavil intervju z Zdenkom Zavadlavom, oficirjem OZNE, ki je spremljal transporte domobrancev, in s pogajalcem Hočevarjem, ki je povedal podrobnosti, kako je prišlo na Koroškem do predaje domobrancev partizanom, da ne omenjamo že znanih intervencij slovenskih pisateljev, ki so problem vetrinjske tragedije načeli pred štirimi leti, s predavanjem Spomenke Hribar v Mariboru.

K debati po predavanju dr. Finka se je oglašil tudi znani pisatelj iz Ljubljane in predavatelju očital, da se domobranci in drugi politični emigranti v letih po vojni niso menili za oporečniške pisatelje, ki so gnili po jugoslovanskih zaporih.

Kljub napadu zamejskega tiska, pa dr. Fink ni govoril prvenstveno o domobranstvu, marveč o svojem slovenstvu v Argentini. V nasprotju z dr. Suslom, ki je dejal: »Sem Američan, ne Slovenec, le svojega slovenskega porekla se zavedam«, pa je dr. Fink rekel: »Moje slovenstvo je bistven element moje osebnosti«.

Pa je bil tudi dr. Fink že rojen v emigraciji in do zdaj še nikoli ni bil v osrednji Sloveniji!

Tretji in zadnji dan »Drage« se je prebudil z močnim dežjem, zato je zeleni park Finžgarjevega doma sameval in so bile vse prireditve v majhni dvoranici. Prireditve pravim

zato, ker se je nedelja, 6. septembra, začela z mašo, ki jo je daroval dr. Franc Zdešar, izseljenski duhovnik iz Kölna.

Po maši je bilo teološko predavanje z naslovom: »Krščanstvo in eshaton«, s katerim je nastopil profesor na rimskih papeških univerzah Antonianum in Urbaniana, dr. Bruno Korošak.

Korošakovo predavanje je bilo predavanje optimistične teologije, ki zavrača grožnje in pesimizem, ki so značilne na primer za razodetje sv. Janeza. Poudaril je, da bi že bil čas, da prenehamo večno govoriti o mesu, v molitvah, kot: verujem v vstajenje mesa in podobno. Ali pa, da v tako imenovani apostolski veroizpovedi (o kateri je pojasnil, da nikakor ni apostolska, marveč so si jo izmislili v srednjem veku, ker se jim je zdela carigrajska veroizpoved predolga), pošljamo Kristusa po vstajenju pred pekel, čeprav je to naravnost nespametno, ker je Kristus po vstajenju šel v nebesa in nikamor drugam.

Taka so torej, po Korošakovem mnenju, dognanja sodobne eshatologije, teologije o poslednjih stvarnostih. Eshaton pomeni, pravi Korošak, končno ureditev. Predavatelj je skratka podal zelo zanimiva nova dognanja na tem teološkem področju, kar mu je nazadnje priznal tudi znani ljubljanski teolog in filozof, dr. Anton Stres.

Tudi Korošakovo mnenje o splavljenih otrocih — zarodkih, in o otrocih, ki so umrli pred krstom, je bilo nadvse zanimivo. Za slednje, je dejal, da bodo nedvomno v večnem življenju - nebesih, če je mati med nosečnostjo želela svojemu otroku dobro, da ga je imela namen pošteno vzgajati, da je skratka mati kompetentna za otrokovo zveličanje ali pogubljenje. O otrocih - zarodkih, ki jih splavijo, pa je razvil teorijo, da bi jih mogli proglasiti za mučence.

To je le zelo bežen, zgolj shematičen prikaz strokovno zelo podrobnega in v svoji sporočilnosti optimističnega Korošakovega predavanja o eshatonu.

Popoldne je bilo zaključno dejanje »Drage '87«, ki ga je neposredno prenašal tudi slovenski tržaški radio. Za to eminentno dejanje je bil izbran tudi eminenten predavatelj, dr. Andrej Capuder, docent romanistike na ljubljanski univerzi, prevajalec Danteja in pisatelj. Nastopil je s predavanjem »Na poti v Kanaan«.

O Evropi in Sloveniji med stvarnostjo in utopijo je govoril. Njegovo predavanje je bilo tako umetniško celovito in brezprizivno, da mu je težko karkoli očitati, ga kakorkoli povzemati, kaj šele, mu karkoli dodajati. Tudi razprave po predavanju skoraj ni bilo, bili so le posamezni vzporedni posegi udeležencev »Drage«, ki se skorajda niso dotikali predavateljeve

tematike, čeprav se je povezovalc dogajanja Saša Martelanc močno trudil ustvariti pravo vzdušje, tako, da je dogajanje v dvorani »živelo« tudi pred radijskimi poslušalci.

Kljub vsemu bi podal nekaj bistvenih poudarkov Capudrovega umetniškega predavanja, ki je razvil zanimive misli o človeku, ki je žrtev debla ali, kot je rekel, snopiča; neke vrste fašizacije torej, in žrtev lastnega duha.

V tem kontekstu je slovenstvo mali snopič. In za tem se je dr. Capuder vprašal, če je pri Slovencih kakšna značajska posebnost, nekaj, kar nas ločuje od drugih narodov, in ali smo za narod sploh zmorni. Kajti slovenski narod, po njegovih besedah, zadnjih 40 let diha le z levo polovico pljuč. Se pa zavedamo, pravi Capuder, da je »oče vsega boj«, kot je že veliko pred Marxom, dejal Heraklit. Predavatelj meni, da smo se v zadnjem času izkazali, ker po svetu pišejo, da je čez Slovenijo zavel veter svobode, po Jugoslaviji pa pišejo o slovenskem sindromu. Sindrom pa je stičišče znakov. Ali bo to stičišče zadrgnjenost Slovencev?

Poziv, ki ga je dr. Capuder ob koncu naslovil na »Drage '87«, se je glasil: »Prišel bo čas! Postanimo dajalci življenja! Tu skozi pelje pot v Kanaan, veselo mesto!«

Ob koncu je prof. Lojze Peterle, v imenu izdajatelj revije 2000, prebral »Peticijo društva izdajatelj revije 2000«, ki so jo naslovili slovenskim škofom, in s katero zahtevajo udeleženci »Drage '87« samostojno slovensko škofovsko konferenco, neodvisno od jugoslovanske.

Še eno zgodovinsko dejanje »Drage«, torej.

Družabnost med starimi znanci »Drage« se je proti večeru preselila na dvorišče Finžgarjevega doma. Veliko pa je bilo letos zlasti udeležencev z vzhodne strani meje, ki jo človek od Finžgarjevega doma peš doseže v pol ure. Samo pol ure peš hoje je ločilo od osrednje Slovenije, nas, ki smo od nje že dobra štiri desetletja ločeni. Zato pa so prišli rojaki od tam, k nam, v »Drage«, kjer smo povezani vsi tisti, ki nam je sovraštvo tuje.

»Draga« — slovenski parlament! Parlament naroda, razseljenega po vseh kontinentih. Čez dvesto »poslancev« je štel letos ta parlament, od tega čez petdeset iz osrednje Slovenije.

Srečamo se spet ob letu na »Dragi '88«!

Iz medenega Lemonta

(nadaljevanje s str. 2)

Zaključek praznika.

Odpravili smo se spet proti vrhu, radovedni, kako opravljajo godci. Pot nama je krajšal vljudni, redkeje vidni g. Goršič, vsekdar nasmejan in menda nikdar osamljen. Z njim hodi njegov del (izumetničene?) narave, z rožami, sadikami in vonjem vred, kar mu prevzema žlahtne misli po ves dan. Sedaj je on, seved, na dopustu, kajti njegovim skrbno negovanim rastlinam se odpira sezona šele jeseni.

Nisem, kot laik, prav razumel, kaj prinašajo, otopljivega, njegove ljubljene plemenke, in bi mu skoraj bil svetoval, v svoji ponižnosti, naj raje goji navadno divjo rožo, ali šipek, da ne bo Amerika uvažala tega zdravilnega čaja in marmelade. Upam, seveda, da dobričina ni uganil mojih primitivnih misli, in ostaneva prijatelja še dolge dni!

Prišedši v hrib smo naleteli na razigrane obraze, srečne (s srečkami) in radovedne ob napovedi uspešnih števil. Med je že bil pošel in tudi po gnjati ni več dišalo. Mnoge steklenice so že obležale, a mize osamele. Vse je pač bilo pokonci, a godci so še vedno imeli generalko, pestro in šumovito. Plesišče ni mikalo; plesno vneme skoraj ni bilo videti, razen pri enem bosonogem, pičlo oblečenem prišlecu.

Rajanje se je najbrž še zavleklo, a najin čas je bil omejen, že davno prej, pa sva zapustila sončni Lemont še preden je »skovir skovikati začel«. Dasi nisva praznoverna.

Naj ne bo zamere, ko nisem naštel vseh lepih srečanj. Hodie mihi, cras tibi. Enako naj se upošteva, prosim, da nisem kanil žaliti nikogar.

Skameelj

Draga vročina

V juliju je večji del Amerike zajel val neznosne vročine, ki je stala ameriške družine samo v juliju dodatnih 4.3 milijarde dolarjev za uporabo elektrike za ohlajevanje (air condition). To znaša 195.8 milijonov dolarjev več kot če bi bila normalna poletna vročina.

Če to vsoto razdelimo na običajno uporabo elektrike v vsaki družini, je v juliju uporabila vsaka družina samo za ohlajevanje skoraj 104 dolarjev za elektriko. Stroški za elektriko samo za ohlajevanje so bili najvišji v vzhodnih, južnih in osrednjih predelih Amerike, v gotovih predelih ob pacifiški obali pa so bili pod normalo.

Kar smo imeli poleti preveč, bo že kmalu premalo, ko se nam bliža jesen.

Grdina Pogrebni Zavod

17010 Lake Shore Blvd.
1053 E. 62. cesta

531-6300
431-2088

— V družinski lasti že 82 let. —

SLOVENIJA, MOJA DEŽELA, QUO VADIS?

(Pismo, ki ga v celoti posredujem bralcem, je napisal neki Zdravko Slavec, ki živi v Novi Gorici, izšlo pa je v ljubljanskem »Teleksu« (št. 34, 20. avg. 1987, str. 4, 48). Gre za pisanje človeka, ki je verjel v »novo« Jugoslavijo, a je sedaj globoko razočaran. Da je omenjena revija temu pismu odobrila toliko prostora pa tudi nekaj pove. — Ur.)

Predno začnem to pismo, naj povem, da sem prišel v svobodno domovino iz inozemstva konec 1945, star dvajset let. Zato moji sedanji vtisi niso vtisi starega partizana ali vtisi političnega aktivista, zaverozanega v svojo vero, pač pa so to vtisi državljana, ki ljubi svojo domovino in ki je tudi po letu 1945, rad odhajal v tujino in se še raje vračal ter spremljal vso to našo povojno renesanco od blizu in daleč hkrati; od daleč pa se nekatere stvari relativno bolje vidijo.

Bil sem torej na svojem mestu, ko je Tito pozival, naj junakom borbe slede junaki dela, ko smo začeli zbirati prve mladinske brigade (tudi mednarodne) in smo odhajali na zvezne akcije. Bil sem zraven, ko smo na Korenškem polju zgradili prvo novogoriško »magistralo«, ko smo iz temeljev začeli graditi Meblo in bil sem v batujski tovarni, ko je večkratni udarnik Jože Španjolo metal izpod rok izdelke kakor za šalo. Prekoračeval je normo za 100% v veselje politikom in v jezo in zavist tistih sodelavcev, ki takega učinka niso zmogli. Kakšna velikanška energija se je tedaj sproščala v množicah pod geslom »Delu čast in oblast« ter za »Boljšo bodočnost nas in naših potomcev«. In domovina je cvetela tako kot nikdar. Bili smo ponosni in srečni hkrati, da smo Slovenci, Jugoslovani.

Za delovnimi uspehi je sicer majhnimi, a odločilnimi koraki prihajal tudi standard. Nakaznice so bile že zdavnaj opravljene. Pozabili smo, kaj je racionirana preskrba (Ker sem se tedaj mudil tudi v Slavoniji, se spominjam vtisa, da Slavonci niso tega nikoli poznali). Trgovine so bile vse bolj založene. Plače so naraščale, kupna moč tudi. V šestdesetih ali takoj potem, smo že lahko kupili naš prvi avtomobil, popularni Fičo. Jaz sem sicer imel že prej Topolina, ki je bil star in uvožen. Fičo pa je bil nov, in kar je pomembnejše, bil je naš.

Ponosen sem bil pred neštetimi bratanci in sestričnimi v zamejstvu. In z velikim veseljem ugotavljal, da naša blaginja narašča skorajda hitreje od tiste, ki so je bili deležni nekateri moji vrstniki na zahodu.

Čez nekaj let sem si sistematično ogledal tudi nekatere vzhodne države, kot Češkoslovaško in Madžarsko, in zopet z velikim veseljem ugotovil, da Slovenci v Jugoslaviji (za Ju-

goslavijo vobče nimam izkušenj) živimo bolje od naših sosedov. No, resnici na ljubo, tudi Mazarom ni bilo hudo. Po Budimpešti sem videl množico njihovih Trabantov. Toda njihov standard ni dosegel našega.

V dunajski taverni sem srečal Kanadčane, ki so razmere v Jugoslaviji slabo poznali in še tisto, kar so vedeli, je bilo popačeno od vpliva nam nenaklonjene propagande. Čudili so se nama z ženo, da sva Jugoslovana (nisem se izrekel za Slovenca, ker bi bilo za tujce preveč komplicirano), pa svobodno potujeva po Evropi z lastnim avtomobilom. Takrat sem namreč že imel boljši avto.

Bili so skratka od našega celovečernega pogovora tako navdušeni, da so sklenili priti naslednje leto na dopust v Jugoslavijo. Seveda jim nisva svetovala Nove Gorice, pač pa Bled, Dubrovnik, Portorož, Split, Opatijo. Že takrat sem bil ponosen na naše turistične kraje, ki se enakopravno merijo s katedralo Sv. Štefana ter razkošnimi vrtovi in rezidencami naše stare cesarice Marije Terezije.

Vse se je porušilo

Potem se je nekega dne nenkrat vse to porušilo. Kakor bi bilo treščilo v TV ekran, se je pojavil črn trak: Umril je Tito. Začele so prihajati na dan čudne stvari, kakor da bi izza Titove sence lezli na plan sami saboterji. Standard je zdrknul v prosti pad. Zmanjkalo je mleka, zdaj plina, mesa, limon, nazadnje tudi kreme Solea in toaletnega papirja. Izvedeli smo za prve sramežljive številke o astronomskih dolgovih... Kako pa to? Saj smo vendar prepričljivo odklanjali Marshalov plan tudi za ceno lastnega hitrejšega razvoja, ker nismo zaupali kapitalizmu. Zdaj pa naenkrat prodani in ponosni partizan zahrbtno porinjen v podrejen neokolonialen odnos, s čedalje manjšo plačo, omejeno in negotovo preskrbo, blokiranim uvozom.

Čedalje manj denarja za zdravstvo, ki je že doseglo zavidljivo raven. Manj denarja za šolstvo, za kulturo, za občinski standard in čedalje več dela, več pritiskov na storilnost, na disciplino. Skratka na vse tisto, kar nas je kot samoupravljalce ločevalo od meznega delavca — vse z istim in ednim namenom, da se pridno in ubogljivo zbirajo sredstva za odplačevanje krvavih obresti, kajti za odplačevanje glavnice vse to ni zadoščalo. »Od žuljev se naših pijavke redijo...« Teoretično lahko tako stanje traja tudi 100 let. Hudičeva pogruntacija.

Toda vse to je le en del našega »rožnega venca«. Drugi del je še bolj žalosten. In vtis imam, da svoje domovine naenkrat ne spoznam več. Kakor, da se mi pred očmi podira celotna dosedanja predstava o

njej. Za boljše razumevanje moram povedati, da sem dolga leta videl v svoji domovini nekaj, kar je bilo v takratnem svetu najbolj naprednega, modrega, civilnega, povsem svobodnega in zanosnega hkrati. Skratka idealen dom.

Danes moram uporabljati računalnik, da zvem, kdo je v tej državi moj predsednik. Oprostite, ampak tisto vsakoletno predsedanje v krogu iz stolčka na stolček, kakor na ruleti, je naravnost smešno. Pripravljamo 6 mesecev stabilizacijski program. Zamislite si samo napore za tako obsežno delo, potem ga nihče ne izvaja. Govorimo o tem, da je treba omejiti inflacijo in v isti sapi inflacija poraste od 50 na 100%. (V septembru 1987 kar na 116%, op. ur. AD.). Potem, ko je inflacija dosegla 100 leze krepko čez, ponovno trdimo, vsej ironiji v brk, da moramo inflacijo znižati, pa četudi bi morali še enkrat skoz vseh sedem ofenziv.

Nihče pa noče ali nima poguma, da bi ljudem povedal, da smo vsa dolga leta po vojni poslovali s planskimi cenami in da se trudimo sedaj uvajati tržne cene ter da moramo pri tem loviti nove gospodarske proporce in da zato inflacije nam še ne kaže omejevati. Ali ne bi bila taka razlaga ljudem bolj razumljiva, bolj sprejemljiva, predvsem pa bolj poštena.

Zdaj pa še nekaj o moji ožji domovini, ki je prav tako ne prepoznavam več. Že nekaj zadnjih let se sprašujem, ali avnojski sklepi še držijo ali nič več. Upam, da jih bo nova ustava reafirmirala.

Posledice gospodarskega životarjenja zadnjih 10 let in način predivanja sredstev, se meni zdijo za mojo domovino Slovenijo KATASTROFALNE. Pa recimo, da pretiram. Zato se bom omejil le na nekatera dejstva:

Ob čedalje večjem tiskanju denarja, je tega čedalje manj, ne samo za standard, ampak tudi za javna dela. Zato so naše ceste nekje naravni stanja evropskih cest med dvema vojnama. Hkrati bivamo na severozahodnih vratih razvitega zahoda. Takoj prijatelji kot državniki, ali tudi navadni turisti, prihajajo k nam nekako tako, kakor mi odhajamo v rezervat zaščitnega triglavskega narodnega parka.

Slovenci smo po vzgoji, tradiciji in običajih (kar vse skupaj tvori naš karakter) vraščeni v srednjeevropski prostor. Ne vidim razloga, da nam mora zdaj nekdo zameriti, ker nas je usoda postavila na to mesto. Če bi živel v Bosni, znabiti, da bi bil musliman in bi rastel ob Koranu. Tako pa sem tu. Absorbiram srednjeevropsko okolje, se z njim oplajam in primerjam.

Ali je sploh kdo od naših (saj veste koga mislim) zadnja leta potoval po Srednji Evropi, ali pa vsaj po naši bližnji okolici, npr. v Celovec, Gra-

Ban dr. Natlačen in izpustitev komunistov iz zaporov

Milan Apih je bil lani zadnji predavatelj v Dragi. Prav ob zaključku, ko je odgovoril na pripombe diskutantov, je glede izpustitve komunistov iz zaporov v Sloveniji rekel dobesedno: »Govori se, da je nalog dal nižji uradnik dr. Kante.«

Objektivnost mi narekuje, da poudarim, da Apih ni rekel, da je dr. Kante dal omenjeni nalog, ampak samo, »da se tako govori«.

Dejstvo je, da je dr. Natlačen tik pred napadom Nemčije na Jugoslavijo aprila 1941 dal nalog o izpustitvi komunistov na svobodo, ki so bili zaprti v zaporih Slovenije (tedaj Dravske banovine). Kdor ima le malo pameti, mu mora biti jasno kot beli dan, da ne bi mogel niti dr. Hacin kot šef Policijske direkcije v Ljubljani

dec, Dunaj, Trst, Gorico, Videm, Benetke, Milano, Trbiž — po avtocesti? Jaz sem. Potoval sem tudi prejšnji teden po cesti z Bleda v Kranjsko Goro in doživel malodane živčni zlom. Cesta mokra, kolona zadaj, kolona spredaj. Vozim 70 km na uro, kar se mi je zdelo glede na stanje ceste kriminalno. Toda pritisk v hrbet je bil neznošen. Čim sem zmanjšal hitrost, je tisti za menoj tvegati prehitovati na ozki cesti in nepretrgani nasproti vozeči koloni. Tedaj sem na pol zatisnil oči in čakal kdaj bo treščilo. Čim je bilo mogoče sem zavil s ceste, ustavil vozilo in pustil kolono naprej. Ko se je nekoliko pomirilo, sem zopet švignil na traso, pa se je stanje čez nekaj minut vselej ponovilo. Danes vam lahko povem od srca: po gorenjski cesti v glavni sezoni lahko normalno voziš SAMO PIJAN!

Hkrati poslušamo zaskrbljena poročila, ali bomo sploh pokasirali tisto piškavo poldrugo milijardo dolarjev od turizma na najlepši in tudi najbolj zanimivi morski obali Evrope — verjemite meni. To je cela Dalmacija z otoki in Istro vred. Medtem, ko si sosedje manejo roke ob 18 tisoč milijardah lir. Pa je naš delavec le

(Dalje na str. 6)

dati takega naloga za izpustitev iz zaporov mesta Ljubljane, kaj šele iz zaporov po vsej Sloveniji. Tak odlok je mogel izdati samo vrhovni šef politične uprave, in to je bil dr. Marko Natlačen kot ban Dravske banovine. Seveda je komunističnim voditeljem doma težko priznati, da so umorili moža, ki je s svojim odlokom rešil življenje mnogim komunistom. Zato so po načelu marksistično-leninistične dialektike začeli širiti govorico o dr. Kantetu; angleško in ameriško časopisje imenuje tako početje »disinformation« (to je poskus dejstvo zanikati ali pa vsaj prikazati v drugačni luči).

Da je dr. Natlačen kot ban dal osebno nalog za izpustitev iz zaporov, je neizpodbitno zgodovinsko dejstvo. To je razvidno tudi iz sledečega. Dr. Ivan Šubašić je bil zunanji minister v Titovi vladi. Septembra 1945 je v znak protesta iz nje izstopil. Takoj po njegovem odstopu so ga začeli komunistični časopisi, med njimi zlasti »Politika« in »Borba« ostro napadati. Oba omenjena vodilna časopisa sta mu, posebno vidno za bralce, očitala: »Izvesne stvari se težko zaboravljaju« (So stvari, ki jih je težko pozabiti). Ker sem želel vedeti, kakšne so te stvari, sem vprašal dr. Draga Marušiča, ki je bil kot minister za pošte in telegraf član Titove vlade. On mi je dobesedno rekel:

»Tito in ostali voditelji očitajo dr. Šubašiću, da je dr. Natlačen dal nalog za izpustitev komunistov iz zaporov, a on (dr. Šubašić) kot ban Hrvaške tega ni storil in tako so Nemci in ustaši pobili vse komuniste, ki so se nahajali v zaporih širom Hrvaške.«

Torej vrhovni voditelji komunistične partije so sami priznali, da je dr. Natlačen res dal nalog o omenjeni izpustitvi iz zaporov. Komunistični voditelji v Sloveniji se zaman trudijo zanikati sramotno dejstvo, da so umorili moža, ki je rešil življenje mnogim njihovim tovarišem.

Dr. Jure Koce
Katoliški glas
27. avg. 1987

Josef's Hair Design

5235 Wilson Mills Rd.
Richmond Heights, Ohio
461-8544 or 461-5538

